

Επιστολή προς τα παιδιά, με την ευκαιρία της 3^{ης} Δεκεμβρη 2007

Γεια σας, παιδιά,

Μια τέτοια μέρα, έχω να σας πω πόσο χαίρομαι που υπάρχουν. Έχω τους λόγους μου που το λέω. Ο κυριότερος είναι το ότι δέν οδηγείτε αυτοκίνητα και μηχανές. Έτσι δέν τα παρκάρετε στα πεζοδρόμια και στις θέσεις που είναι για τους αναπήρους.

Δεν κλείνετε τις ράμπες πρόσβασης των διαβάσεων.

Εσείς οδηγείτε τα ποδήλατά σας και προσέχετε τον εαυτό σας και τούς άλλους πεζούς. Βοηθάτε πρόθυμα, όποιον έχει πρόβλημα και ζητάει την βοήθειά σας. Αν ξεχαστείτε και ενοχλήσετε, ζητάτε συγγνώμη και κάνετε χώρο για να περάσει κάποιος. Το καλύτερο απ'όλα, αυτό που ζεσταίνει την καρδιά, είναι, ότι θυμίζετε στους μεγάλους να σέβονται το αναπηρικό σήμα, όπου το δούν.

Δεν με κοιτάτε με περιέργια και οίκτο όταν με βλέπετε να περνώ, με το αναπηρικό αμαξίδιο, τις πατερίτσες μου ή το λευκό μου μπαστούνι.

Δέν με κοροιδεύετε, όταν συννενοούμαι στη νοηματική γλώσσα, γιατί δεν μπορώ να μιλήσω.

Με αντιμετωπίζετε σαν να είμαι ένας από σας. Έτσι πρέπει. Δεν είμαι εξωγήινος.

Είμαι απλά ένας ανάπηρος άνθρωπος. Μόνο, που δεν μπορούν να το καταλάβουν οι μεγάλοι.

Γι' αυτό απευθύνομαι σ' εσάς.

Σας στέλνω την αγάπη μου
Λίλα Πατρόκλου

Η επιστολή αυτή δημοσιεύτηκε στο ένθετο Ερευνητές της εφημερίδας Καθημερινή στο πλαίσιο του αφιερώματος για την αναπηρία, το Σάββατο 1^η Δεκεμβρίου 2007